

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/125/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513204196
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2513204196.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: 1. X. Y., narodená XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/X, E., 2. I. Y., narodený XX.X.XXXX, bytom D. XXX/X, E., zastúpený advokátom: JUDr. Mgr. Marián Kropaj, PhD., so sídlom Krajinská 3, Piešťany, o zaplatenie 2.298,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 6C/270/2013-143 zo dňa 11.12.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1., 2. **m a j ú n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/270/2013-63 zo dňa 17.9.2014 žalobu zamietol a odporcom (akt. žalovaným) náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 9Co/420/2014-92 zo dňa 12.1.2016 v dôsledku podania odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/270/2013-63 zo dňa 17.9.2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne skutkové závery z vykonaných dôkazov, čím súd prvej inštancie porušil právo účastníka konania (akt. strany sporu) na spravodlivý súdny proces. Preto odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 6C/270/2013-63 zo dňa 17.9.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude vo veci meritórne konať, dôsledne zistiť okolnosti relevantné pre posúdenie vznesenej námietky premlčania, vysporiadať sa so žalobcom vyhlásenou mimoriadnou splatnosťou úveru a dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku a o nároku žalobcu znova rozhodnúť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 6C/270/2013-143 zo dňa 11.12.2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaní 1. a 2. majú nárok na náhradu prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka, § 497, § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej

národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 39 Občianskeho zákonníka, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 396 ods. 1, 3, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

5. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ uzatvoril so žalovanou 1. ako dlžníkom dňa 25.2.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0273465647, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru - spotrebný bez účelu bankou dlžníkovi vo výške 50.000,-Sk (1.659,70 eur), s úrokovou sadzbou vo výške 11,10 % ročne, s poplatkom za správu úveru 50,-Sk mesačne. Za poskytnutie úveru bol stanovený poplatok 1.000,-Sk. Žalovaná 1. sa zaviazala splácať úver mesačnými splátkami po 746,-Sk vždy k 20. dňu v mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dňa 20.3.2005, konečná splatnosť úveru dňa 20.2.2015. Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalovaný 2. uzatvorili dňa 25.2.2005 Dohodu o ručení vzťahujúcu sa na záväzok žalovanej 1. z vyššie uvedenej úverovej zmluvy. Výzvou zo dňa 25.9.2008 Slovenská sporiteľňa, a. s. mala oznámiť žalovanej 1., že je v omeškaní so splácaním pohľadávky z úverovej zmluvy ku dňu 31.8.2008 vo výške 4.766,90 Sk a zároveň mala vyzvať žalovanú 1., aby dlžnú sumu uhradila do 10 dní od doručenia výzvy. Doručenie, ani odoslanie, tejto výzvy žalovanej 1. žalobca nezdokladoval. Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobca uzatvorili dňa 28.6.2011 Zmluvu o postúpení pohľadávok číslo 0915/2011/CE, pričom v prílohe číslo 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok je uvedená pod číslom 116 aj pohľadávka voči žalovaným. Oznámením zo dňa 18.7.2011 Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámila žalovaným, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.6.2011 postúpila pohľadávku z úverovej zmluvy vo výške 2.338,67 Eur s príslušenstvom žalobcovi. Podľa podacieho hárku zo dňa 20.7.2011 bolo oznámenie odoslané žalobcom, a to žalovanej 1. dňa 19.7.2011 a žalovanému 2. dňa 20.7.2011. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 21.8.2012 žalobca ako nový veriteľ pohľadávky oznámil žalovaným vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 21.8.2012 v celkovej dlžnej sume 2.298,67 eur.

6. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že hoci zmluva o úvere bola uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka a jedná sa v danom prípade o absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), zároveň je z hľadiska právneho posúdenia uzavretej zmluvy zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov. V prvom rade súd prvej inštancie skúmal aktívnu legitimitáciu na strane žalobcu a skúmal, či sú splnené podmienky platného postúpenia žalovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania postupiteľnosti predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa, t. j. banky na žalobcu, pretože nebola splnená podmienka uplynutia lehoty 90 kalendárnych dní od doručenia výzvy klientovi určená na splnenie čo i len časti záväzku dlžníka voči banke. Slovné spojenie v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách „napriek písomnej výzve“ znamená, že najskôr musí dôjsť k písomnej výzve, kedy začne plynúť lehota 90 dní na splnenie záväzku a až po jej uplynutí môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt. Tento predpoklad však v danej veci splnený nebol. Povinnosť faktického úkonu výzvy právny predchodca žalobcu (banka) mal splniť výzvou zo dňa 25.9.2008, ktorou mal žalovanej 1. oznámiť, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 31.8.2008 vo výške 158,23 eur, avšak doručenie, resp. aspoň odoslanie, tejto výzvy žalovanej 1. žalobca v konaní nepreukázal (uviedol, že doručenkou nedisponuje). Následne listom zo dňa 21.8.2012 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 21.8.2012, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou banka mala postúpiť pohľadávku žalovanej 1. žalobcovi, však bola uzatvorená medzi bankou a žalobcom už dňa 28.6.2011. Žalobca nepreukázal v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, že písomná výzva banky klientovi zo dňa 25.9.2008 na splnenie dlhu sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej 1.. Súd prvej inštancie dokazovanie ohľadne premlčania uplatnenej pohľadávky nevedol vzhľadom k tomu, že považoval pohľadávku za nepreukázanú, neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu a nepreukázanie aktívnej vecnej legitimitácie zo strany žalobcu na uplatňovanie a vymáhanie uvedenej pohľadávky. Z týchto dôvodov preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

7. Súd prvej inštancie plne úspešným žalovaným 1., 2. priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vo odvolaní uviedol, že považuje za absurdné, ak súd prvej inštancie pod pojmom „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku“ rozumie v prípade vracania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere v splátkach len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku (dlhu) zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobcu predstavuje zostatok dlhu žalovanej 1., ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovanej 1., t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca ďalej uvádza, že ani zo samotného znenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia, je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať (nakoľko predmet postúpenia bol dlžníkom uhradený ešte pred postúpením) a teda banka by ani nemala, aké právo uplatňovať. Žalobca ďalej upriamil pozornosť na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná 1. bola v nepretržitom omeškaní so zaplatením čo i len časti svojho záväzku voči postupcovi najneskôr od splátky splatnej v mesiaci marec 2008. Z uvedeného je zrejmé, že súčet všetkých omeškaní žalovanej 1. so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách s poukazom na to, že omeškanie žalovanej 1. trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva žalobca názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej 1. nezasielal. Žalobca sa ďalej nestotožňuje s právnym názorom, podľa ktorého nepredloženie výzvy postupcu s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že lehota trvania nepretržitého omeškania dlžníka dlhšieho ako 90 kalendárnych dní začína plynúť až po doručení tejto výzvy. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Argumentácia súdu prvej inštancie je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti (nakoľko splatnosť jednotlivých splátok si dojednali samotné zmluvné strany), nie až po výzve banky. Žalobca v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukazuje na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.“ Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchýlne od ustanovení zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli vzájomné práva a povinnosti odchýlne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitimáciou v konaní ďalej poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má

povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdenom prípade žalovaná 1.) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Žalobca uvádza, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o bankách. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu.

9. Žalovaní 1., 2. sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрили.

10. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

12. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2.298,67 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.135,47 eur od 12.9.2012 do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že nebola splnená zákonná podmienka na postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to uplynutie lehoty 90 dní kalendárnych dní od doručenia výzvy klientovi na splnenie čo i len časti záväzku dlžníka voči banke. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, poukazoval na to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, keďže jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia. Ďalej namietal, že naplnil všetky zákonné predpoklady domáhať sa zaplatenia peňažnej sumy v zmysle podanej žaloby a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylné od zákona o bankách, keďže ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchylnú úpravu. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil jeho nárok.

13. Podstata odvolacích argumentov vo vzťahu k zamietajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie bola založená na nesprávnom právnom posúdení veci a vyvedení nesprávnych záverov zo zisteného skutkového stavu. Keďže nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci bolo posúdiť vecnú legitimáciu žalobcu,

ktorý tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol postúpením, pristúpil odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, najskôr k skúmaniu tejto otázky.

14. Odvolací súd s prihliadnutím na relevantnú odvolaciu argumentáciu uvádza:

15. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom.

16. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovanou 1.. Ako už bolo konštatované vyššie, bolo preto potrebné, aby v prvom rade žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil žalobca kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE zo dňa 28.6.2011 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a EOS KSI Slovensko, s.r.o., teda žalobcom a oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 18.7.2011 adresované žalovaným 1., 2. o postúpení pohľadávky. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zákona č. 473/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne

spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle ustanovenia § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplyvajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

19. Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 (ďalej aj „OSP“) účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

20. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 (ďalej aj „CSP“) v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

21. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

22. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

23. Citované ustanovenie § 120 ods. 1 OSP (akt. § 132 ods. 1 CSP) zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

24. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

25. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v citovanom ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 OSP (akt. § 132 ods. 1 CSP) tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

26. V danom prípade z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovaným 1., 2. postúpená na neho (28.6.2011), boli podmienky postúpenia podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené. Žalobca síce v konaní predložil výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 25.9.2008 adresovanú žalovanej 1., ktorá sa týkala splácania dlhu z úveru vo výške 158,23 eur vyčísleného ku dňu 31.8.2008, avšak nepreukázal doručenie tejto výzvy žalovanej 1.. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovaným 1., 2. bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovaným 1., 2. doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, čo však v konaní preukázané nebolo) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovaným 1., 2. uplatňovať pred súdom.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nevyhnutné konštatovať, že Slovenská sporiteľňa, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovaným 1., 2. (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak by bola žalovaná 1. napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu žalovanej 1.. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli (prípadne z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo), bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offa aj bez námietky prihliadnuť. Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť.

28. Pokiaľ žalobca podporne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.6.2003, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, toto rozhodnutie sa týka obchodnoprávných vzťahov, ktoré sú založené na úplne iných princípoch ako vzťahy spotrebiteľské. V prejednávanej veci sa na rozdiel od prípadu, na ktorý sa žalobca odvoláva, jedná o spotrebiteľský vzťah, v ktorom spotrebiteľ vystupuje ako slabšia strana sporu a požíva osobitnú ochranu zo strany súdu. Vzhľadom na charakter daného sporu, ktorého predmetom sú záväzky zo spotrebiteľského vzťahu, je dôvodná zvýšená miera ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov, čo vyplýva okrem iného aj z ustanovenia § 295 CSP, pričom ide vlastne o prelomenie zásady formálnej pravdy v sporovom konaní, ktorej stranou je spotrebiteľ. Tento postup je možné využiť vtedy, keď vykonanie nenavrnutých dôkazov je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Žalobca síce predložil Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011, avšak nepreukázal či toto oznámenie bolo reálne žalovaným 1., 2. doručené. Preto správne súd prvej inštancie žalobu zamietol po zistení, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý tak nie je v spore vecne aktívne legitimovaný.

29. K námietke odvolateľa, že súčet všetkých omeškaní žalovanej 1. so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči postupcovi presiahol jeden rok, právny predchodca žalobcu by konal v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej 1. nezasielal, odvolací súd uvádza nasledovné:

30. Interpretácia, resp. výklad, právnej normy je nevyhnutnou súčasťou tak právnej teórie, ako aj právnej praxe. Právny výklad je integrálnou súčasťou procesu aplikácie práva, čo sa najzreteľnejšie prejavuje v súdnej aplikácii práva. Úlohou výkladu je konkretizácia zákona v danom prípade, teda úloha

aplikácie práva. Predstavuje predovšetkým proces objasňovania zmyslu, obsahu a významu textov prameňov práva ako nosičov právnych pravidiel. Cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva a je výsledkom právno kreatívnej činnosti sudcov. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnomu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. Teleologický výklad právnej normy postihuje zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Ide o hľadanie účelu zákonného ustanovenia a to v kontexte spoločenských podmienok v okamžiku interpretácie. Pre výklad právneho predpisu je rozhodujúca v ňom vyjadrená vôľa zákonodarcu, ktorú možno objektivizovať tak, ako to vyplýva zo znenia zákonného ustanovenia a významových súvislostí, do ktorých je zaradené. Sudca sa pritom nemusí zastaviť u doslovného znenia normy. Viazanosť zákonom neznamena väzanosť písmenami spolu s nutnosťou doslovného výkladu, ale väzbu na zmysel a účel zákona.

31. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné vykladať systematicky a nemožno jeho obsah vykladať iba vyňatím určitej vety, či časti vety, bez toho, aby sa táto vybraná časť posudzovala a vykladala v korelácii celého ustanovenia. Taktó nesprávne k výkladu pristupuje odvolateľ, ktorý má za to, že ak súčet všetkých omeškaní žalovanej 1. so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, právny predchodca žalobcu by konal v súlade s obsahom citovaného ustanovenia aj vtedy, ak by písomnú výzvu nezasielal (a teda by neporušil bankové tajomstvo). Podľa názoru odvolacieho súdu citované ustanovenie treba vykladať v celom kontexte tak, že banka môže postúpiť pohľadávku aj bez súhlasu klienta v prípade, ak je klient napriek písomnej výzve banky v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ak však klient pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva a jeho omeškanie nepresiahlo jeden rok, už nemôže banka peňažný záväzok postúpiť. Ak klient pred postúpením síce uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, avšak súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, môže banka peňažný záväzok (ešte nesplatený) postúpiť (aj bez súhlasu klienta), ale zákonná podmienka predchádzajúcej bezvýslednej písomnej výzvy klienta na plnenie, musí byť splnená i v takomto prípade. V prípade, že tieto podmienky kumulatívne splnené neboli, postúpenie pohľadávky na žalobcu, ako právny úkon, je pre rozpor so zákonom absolútne neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka). Následkom toho je nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

32. K námietke odvolateľa, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, odvolací súd uvádza nasledovné:

33. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou uvedenou v ustanovení § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) zákona o bankách mal zákonodarcu na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priesčilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

34. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (25.2.2005) banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

35. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zákona o bankách v znení účinnom od 10.6.2013 banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

36. Právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Preto ani účastníci zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 25.2.2005 nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchylné od vtedy účinného a platného zákona o bankách (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Odvolací súd sa teda nemohol stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu, v ktorej odkazoval na možnosť odchylnéj úpravy postúpenia od ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

37. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

38. S poukazom na uvedené odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1., 2. priznal voči žalobcovi v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).